

De Heilige Hoer

De Heilige Hoer

Akasya

De Heilige Hoer, Akasya
Eerste editie, 2020
ISBN: 9789464185966

© 2020, Akasya1551@gmail.com

Dit verhaal is een persoonlijk verhaal en gebaseerd op persoonlijke waarheden. Het komt recht uit het hart van de schrijfster. Daarom vraagt ze om niets over te nemen of te verspreiden op sociale media of anders zonder schriftelijke toestemming of bronvermelding.

Lieve Sister,

Je was er steeds voor me. Op de moeilijkste momenten kon ik op je steun rekenen. We hebben samen gelachen en samen gehuild. Ik was jouw schouder en jij de mijne. Sisters in arms en sisters voor het leven. Wat ik je nu ga vertellen, Sister, weegt zwaar op me. Ik had nooit gedacht dat het allemaal zo zwaar zou zijn. Een Lichtwerker zijn is toch mooi? Het is een nobel doel om licht te brengen waar het donker is, om tranen te drogen en hoop te geven. Toch, lieve Sister, weegt dit zwaar op me. Het is moeilijk om in Liefde te blijven staan en Liefde te geven. Mijn Licht heeft vaak op het punt gestaan uit te doven en nu is het weer zo'n moment. Het brandt niet meer helder en het kost me moeite om mijn taak te blijven uitvoeren. Ik ben geraakt, lieve Sister, recht in mijn hart...

.

“Laat niemand toe,” hadden ze me gezegd, “Je hart is je tempel.” Maar ik heb het gedaan: ik heb iemand toegelaten in mijn hart. Het doet pijn. “Blijf stralen,” zeggen mijn gidsen, maar hoe doe je dat als je hart geraakt is? Het lijkt alsof er een schaduw in mijn hart zit. Het overschaduwde mijn Licht en dreigt het te doven. Ik ben nooit zo onzeker geweest. Nu begrijp ik waarom ik nooit iemand mocht toelaten. Wij schenken Liefde, maar dat kunnen we enkel als ons Hart heel blijft. Een gewond Hart kan niet meer schenken. En toch vroegen mijn gidsen hem te vertrouwen. Geen vragen stellen. Onvoorwaardelijk vertrouwen. Maar is dat niet de weg naar je Hart? Mijn blind vertrouwen heeft me gebracht waar ik nu ben, Sister. Ik zie geen uitweg meer en het verlangen naar Thuis wordt groter in mijn Hart. Maar is dat geen weglopen? Kan ik nog met een kleine vlam nog Licht brengen

op Aarde of is het beter het helemaal te laten doven en naar Thuis te vertrekken? De liefdevolle herinneringen van Thuis lijken nu op zoete honing... Zou ik daar de remedie vinden voor mijn gekwetst Hart?

Wat Thuis is? De plaats waar ik vandaan kom. Ja, ik ben nu op Aarde, maar dat ben ik niet altijd geweest. Ik kom van een plaats ver weg, tussen de sterren en soms kan ik Thuis zien. Op een donkere nacht staar ik naar de sterren en voel ik dat ik daar nog ben. Ironisch dat we op twee plaatsen tegelijk kunnen zijn en nergens. Het licht dat ik zie van Thuis is ontelbare jaren oud en daar ben ik ook: starend naar de hemel en me afvragend of ik deze missie wel aankan. "Er is geen IK," zeggen ze me, maar hoe gaat het dan zijn op Aarde waar ik een IK zal zijn? Thuis zijn we een Collectief. De geruststellende aanwezigheid van anderen

voelen, de Verbinding en weten dat je nooit alleen bent... daar verlang ik zo naar, Sister. Maar hier op Aarde ben ik IK, niet meer WIJ. Soms voel ik nog de aanwezigheid van Thuis, van Wij en moet ik huilen om het gemis. Wat is het kil en koud op Aarde. Zelfs het licht hier is hard. Daar kan ik maar niet aan wennen na zoveel levens hier.

Ja, ik ben hier al een tijdje. Ik heb vele levens gehad. Ik ben jager geweest en opgejaagd. Ik ben een hoer geweest en een heilige, een priesteres en een zondares. Ik ben een heks geweest en een onwetende. Ik heb rondgezworven en me opgesloten in mijn eigen gedachten. Ik ben een leek geweest en een geleerde. En elk leven heeft me voorbereid op dit leven. Er is nog een leven na dit leven zeggen ze. De voltooiing. En daarna mag ik naar Thuis. Dat is mijn beloning. De Verbinding voelen en zelf helen van de pijn op Aarde. Het klinkt wat

zwaar, maar ik heb hier ook mooie momenten gehad. De Afscheiding heeft gezorgd voor ongekende ervaringen. En deze ervaringen zal ik terugschenken aan Wij. Dat zal Ons verrijken. Wat kijk ik ernaar uit... van het helende Water drinken en genieten van het zachte licht en het gezoem dat in de lucht hangt. De stilte op Aarde drijft me op het randje van waanzin, Sister. Maar ik moet vooruit.

Ik heb hier zelf voor gekozen. Eigenlijk hebben Wij ervoor gekozen en deze ziel is slechts een facet van een groter kunstwerk. Ik ben nooit alleen, zelfs in de Afscheiding. Steeds word ik vergezeld door mijn metgezellen. Zij hebben gekozen om onzichtbaar te zijn en ik om te incarneren. Dat moment herinner ik me zo levendig. We werden aangetrokken door een fel licht en warmte, de Zon.